

Ledning til at opholde det ærede Ting med en længere Redegørelse, men skal indskrænke mig til at anbefale disse Forslag til Vedtagelse af Tinget.

Th. Nielsen: Ja, man kan jo nok sige, dersom vi ingen virkelig Finansloov kunne faa vedtaget i Aar, er der lige meget og lige lidt bevilget fra Rigsdagens Side af Budgettet i det hele taget. Formelt er det hele, naar der ikke opnaas Samstemning mellem Afdelingerne, ubevilget, og for saa vidt staa de forskellige Budgetter lige, men i Realiteten er det ikke saa. I Realiteten er Forholdet det, at medens det paa de civile Budgetter kun er Ting, det gælder, som i Virkeligheden ere rene Smaating, om hvilke der let kunde blive Enighed, naar der blot var Tid til at føre Forhandling derom, forholder det sig helt anderledes med Budgetterne for Forsvarsvæsenets Vedkommende. Der har, som jeg allerede har udtalt under den tidligere Behandling, i de senere Aar været ikke alene formel Provisorisme, men ogsaa i Virkeligheden reel. Der forlanges, saa vidt jeg kan skønne, af de Herrer Forsvarsministre nye Bevillinger af omtrent $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., dels ordinære og dels ekstraordinære, d. v. s. der er stillet Ændringer om et saadant Beløb, nøjagtigere bliver det 6,380,000 Kr., saa vidt jeg har kunnet se ved en løselig Sammentælling. Det er meget store Beløb, især naar der ses hen til, at Folketinget i Forvejen har bevilget 20,489,000 Kr. dertil, det er 2 Mill. Kr. mere, end der dertil var bevilget i den sidst vedtagne Finansloov for 1884—85. Da var der bevilget $18\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men nu er det omtrent $20\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dertil forlanges altsaa ca. $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere, det er i alt 27 Mill. Kr. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at jeg har medregnet alt, hvad der kan komme ind under Forsvarsvæsenet, altsaa selvsølgelig Pensions- og Invalidforsørgelsen under § 17, Udskrivningsvæsenet under § 20 og Indkvarteringsvæsenet under § 19 og Dyrtidstillæget under § 26. Dette meddeler jeg til Oplysning, for at der ikke skal blive en unødvendig Uoverensstemmelse mellem de Tal, jeg opstiller, og de, den højtærede Krigsminister muligvis senere vil paaberaabe sig. Naar det, som jeg her har nævnt, altsammen hører med til Forsvarsvæsenet, er jeg vis paa, at mine Tal ere rigtige. Det er karakteristisk nok, at Behandlingen af disse store Bevillinger med de mange Ændringer i Folketinget kun varede nogle faa Minuter. Der var ganske vist under 2den Behandling en temmelig udførlig Forhandling, men det

drejede sig kun om et Beløb af 4.000 Kr. til Husflidstursus og nogle Tiinde Kroner til personlige Bevillinger. Millionerne befattede man sig ikke med. Det ligger simpelt hen i, at de Herrer Forsvarsministre i deres foreslaede Bevillinger — om jeg maa bruge det Udtryk — ved de uhyre Beløb, de foreslaa bevilgede, gaa næsten over alle Grænser. Det har jo tidligere været anerkendt, at det før har været en Sædvane og været erkendt, at Finanslovene ikke maa benyttes til at gennemføre særlige Love, til at tvinge dem frem. Det var det, Finansloven strandede paa i 1877, at man mente, at Folketinget gjorde sig skyldig i saadanne Overgreb, men jeg skønner ikke bedre, end at den højtærede Krigsminister, ved at stille Forslag under Nr. 58 og 59, i Aar som tidligere, i fuldt Maal gør sig skyldig i at ville gennemføre det ved et rent administrativt Budget, men dog med Tilhold i den foreløbige Bevillingsloov og netop gennemføre, hvad der kun skulde gennemføres ved særlige Love, nemlig Kjøbenhavns Befæstning. Det er at tage det Baaben, som Folketinget mente at have i Finansloven, og at ville bruge det til at gennemføre særlige Love, som man sætter Pris paa. Det Baaben har Ministeren nu taget i sin Haand og vil benytte det til at gennemføre særlige Love. Det er imod Sædvane fra bedre Dage i dette Ting, og naar jeg siger bedre Dage, tænker jeg paa den Tid, da vi fik en regelmæssig Finansloov. Uden at vi komme ud over dette Forhold tror jeg ikke, at vi komme ind i regelmæssige Tilstande. Den højtærede Minister maa ophøre med at bruge Finansloven til at fremtvinge Ting, som han ikke vilde kunne faa ad regelmæssig Vej; det gaar ikke; ad denne Vej naar man ikke til Fred, men jeg skal i øvrigt ikke udtale mig derom, det er jo Ting, som vi ofte før have forhandlet om, dette med Hensyn til de foreløbige Loves Stilling til Finansloven og omvendt, og hvorledes det forholder sig dermed, er jo Ting, som vi ofte have behandlet, og jeg skal ikke udgyde mig i nogen bred Ordstrøm derom. Det er min Mening, at kunde Provisorierne dræbes ved Ordstrømme, enten de vare mere eller mindre slade, kunde de dræbes ved stærke Ord, vare de forlængst blevne dræbte, men det kunne de ikke. De kunne kun dræbes derved, at Rigsdagen kommer overens, og det mener jeg, vore Bestræbelser skulle gaa ud paa nu som siden. Det er i Virkeligheden den eneste Vej, ad hvilken Provisoriet til Gavn kan dræbes.

Idet jeg har det Ord, skal jeg dog udtale til den ærede Ordfører, at jeg er ikke enig med ham nu i hans Fremstilling af Skyld